

Co je to RODINA?

To je otázka... To přece každý ví. Mamka, tatka, děti, babičky a dědečkové, tety a strejdivové... Tohle si Maruška myslela dříve také.

Dříve – tedy před tím, než dostali v hodině prvouky ten zvláštní úkol. Paní učitelka rozdala pracovní listy. Na každém byl nakreslený strom a v něm spousta obdélníčků. Jeden nahoře, dva pod ním a jak se koruna blížila ke kmeni a kořenům, obdélníčků přibývalo. – „Do toho prvního“, ukázala paní učitelka nahoru: „napište svoje jméno. Do těch dvou dalších jméno vaší maminky a tatínka. Pod každým z nich najdete zase dva obdélníčky, tam napište jména svých dědečků a babiček. A pod každou babičku a pod každého dědečka napište zase jména jejich rodičů, tedy vašich prababiček a pradědečků. Tak se dělá rodokmen, abychom věděli, kdo všechno byl v naší rodině před námi. Z každého z nich je větší nebo menší kousíček také v nás. Zdělili jsme po nich třeba barvu očí, vysokou nebo malou postavu...“

„Nebo vzteklost,“ ozval se Kevin. „Mamka říká, že to mám po tátovi.“ – Děti se daly do práce. Ale netrvalo ani minutu a Kevin už se znovu hlásil: „Paní učitelko, mám do toho obdélníčku napsat tátu, kterému jsem se narodil, nebo toho, co je u nás doma a co se o mě stará?“ – „Jo,“ přidala se Hanka. „Já zase nevím, kam mám napsat tetu Helču a strejdu Patrika.“ Paní učitelku to zaskočilo. Přece dětem všechno jasně vysvětlila! – „Děti, každý z nás má přece jenom jednu maminku a tatínka. To jsou ti, kterým jste se narodili. A jestli se o vás doma stará někdo jiný, není to ten skutečný tatínek.“ – To rozzlobilo Kevina: „Ale já ho tam chci napsat, o tom doopravdickém skoro nic nevím. Táta je přece ten, kdo se o mě stará jako táta!“

Paní učitelka už se ale obrátila na Hanku: „Hanka říká, že má kromě maminky a tatínka ještě tetu a strejdu, kteří se o ni také starají. Ale do těch dvou obdélníčků patří jenom maminka a tatínek.“

„No, trochu by tam taky mohli patřit,“ ozvala se váhavě Hanka. „Jsem doma u tatky a Helči i u mamky a Patrika. A u obou mám brášky, tak by to na tom stromě mělo být vidět, ne?“ A protože paní učitelka nenašla nejspřávnější odpověď, zeptala se všech. Čtvrt hodiny potom společně přemýšleli, kdo je důležitější: Jestli ten, komu jsme se narodili, nebo ten, kdo se o nás stará, vozí do školy a třeba koupí nové kolo. Nakonec se rozhodli, že kdo chce, může vyplnit dva pracovní listy. Jeden o těch opravdových tátech a mamkách a druhý o těch „staracích“. Hanka si došla také pro druhý papír. Rozhodla se, že vyrobí dva rodokmeny: jeden s tátou a Helčou a druhý s mamkou a Patrikem. Asi polovina dětí ve třídě měla práci jednodušší, protože jim stačil jenom jeden pracovní list. Byla mezi nimi i Maruška. Byla ráda, ale ne proto, že měla méně práce. Napadlo ji, že je hezké, když nemusí jezdit od maminky k tatínkovi do dvou různých domovů, ani přemýšlet, komu se narodila a kdo se o ni stará. U nich doma to je jednoduché.

I když, jednoduché? Copak maminka nepůjde příští týden do nemocnice? Maruška dobře ví, jak to tátu trápí. Maminku něco bolí, ale nikdo z dospělých o tom nemluví. Jenom vypadají ustaraně. Při vyplňování rodokmenu si Maruška umínila, že se za maminku večer pomodlí. Když Pánu Bohu slíbí, že bude úplně, ale úplně vzorná, uzdraví maminku. Je to přece Pán Bůh a může všechno...

Povídejte si

Znáte děti, které to mají doma podobné jako Kevin?

Znáte děti, které to mají doma podobné jako Hanka?

Znáte děti, které to mají doma podobné jako Maruška?

O kterém dospělém v dnešním příběhu byste řekli: To je dobrý táta?

O které mamince v dnešním příběhu byste řekli: To je dobrá mamka?

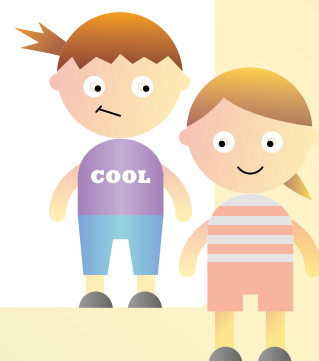
Podle čeho se podle vás pozná dobrý táta nebo dobrá maminka?

Mohou mít děti doma ve své rodině také nějaké starosti?

Víte o nějakých?

Když řekneme, že Pán Bůh je jako náš dobrý tatínek a jako naše dobrá maminka, co to může znamenat?

Tak zase
příště...

Pozor!
Tohle jsou filozofické
otázky, které nemají
jednu jasnou odpověď!
Mají za úkol učit nás
přemýšlet, hledat
důvody svých tvrzení
a povídat si o nich.

